

РЕШЕНИЕ

№ 2974

гр. София, 16.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 20.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1322** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2-4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. чл.121, ал.2 ДОПК.

Образувано е по жалба с вх. №53-06-389/03.02.2020 г. на [фирма], ЕИК-[ЕИК], срещу Решение № ПО-1/21.01.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-06-389/14.01.2020 г. на [фирма] срещу Постановление с изх. №С190022-023-0003776/19.12.2019 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено от М. Б. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП- С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено, като незаконосъобразно, поради нарушения на материалния и процесуалния закон и необоснованост. Твърди се, че процесното постановление не е издадено самостоятелно и независимо от компетентния орган- публичния изпълнител, като не е извършено самостоятелно проучване на имущественото и финансово състояние на дружеството или други действия, обосноваващи наличието на обезпечителната нужда. Това съставлявало нарушение на чл.4 ДОПК. Постановлението било издадено в нарушение на чл.196, ал.1, т.3 ДОПК, представляващо съществено процесуално нарушение. Липсвали фактически и правни съображения, като в случая била преписана само нормата на чл.195, ал.2 ДОПК. Не били посочени никакви конкретни обстоятелства, въз основа на които органът е приел, че е застрашено удовлетворяването на публичния кредитор. Не отговаряло на истината твърдението на административния орган, че дружеството последно обявило ГФО за 2015 г., като

видно от справка в ТР дружеството обявило ГФО до 2018 г., включително. Освен това наложената обезпечителна мярка била и несъразмерна, тъй като бил наложен запор върху всички налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството в ПИБ, депозити, вложени вещи в трезори, касети, за сумата от 38814 лв., както и върху три броя МПС, а не както твърдял административния орган върху една банкова сметка. Твърди се, че в случая, налагайки запор върху две банкови сметки на жалбоподателя за сумата „от“, а не „до“ 38814 лв. /което означавало че запорираната сума била 77628 лв./ и три броя МПС, публичният изпълнител нарушил чл.195, ал.7 ДОПК, позовавайки се на съдебна практика. Не ставало ясно и как била формирана сумата от 38814 лв., предвид отбелязването за неправомерно приспадане на данъчен кредит общо в размер на 14896лв. Наложеният запор противоречал на императивната разпоредба на чл.121, ал.3 ДПОК, като се позовава на ТР №5/08.09.2009 г. по тълк.д. №1/2009 г. на ОСК на ВАС. В случая несъмнено била блокирана напълно дейността на дружеството. Претендира разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят редовно призован, не се представлява. В писмено становище процесуален представител поддържа жалбата. Пледира за отмяна на атакуваното решение. Претендира разноски в това число и адвокатски хонорар, съгласно представените доказателства.

Ответникът– Директорът на ТД на НАП С., чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на поискания адвокатски хонорар. Претендира юрисконсултско възнаграждение /л.145/. В срок представя писмени бележки, в които развива аргументи за законосъобразност на атакуваното решение. В същите сочи, че на 26.05.2020 г. на дружеството е връчен и ревизионен акт /РА/ № Р-22221019006304-091-001/28.04.2020 г., който потвърждавал предполагаемите задължения, но не е приложен по делото. Освен това дружеството не представило надлежно обезпечение в пари, безусловна и неотменима банкова гаранция или държавни ценни книжа, които можели да дадат възможност да се отмени оспорения акт. Не били представени доказателства, че с наложените предварителни обезпечителни мерки ще се затрудни сериозно търговската дейност на дружеството, включително че е имал нужда от неотложни плащания във връзка с осъществяваната дейност, както и не е направил искане пред публичния изпълнител по реда на чл.229 ДОПК. Не са били налице основания за отмяна на наложените ПОМ, уредени в чл.197, ал.3 ДОПК.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София- град, III отд., 73 с- в, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на мотивирано искане /л.43,44/ на Б. М.– гл. инспектор по приходите, във връзка със възложена на търговско дружество /ТД/ [фирма] ревизия със ЗВР № Р-22221019006304-020-001 от 30.09.2019г., с оглед бъдещо затрудняване събирането на публично вземане в предполагаем общ размер на 38 814,00 лв., от които главница- 30 594 лв. и 8220 лв.- лихви към 16.12.2019г. е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. №0190022-023-0003776/19.12.2019 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.- М. Б. /л.45,46/. С последното на [фирма] на основание чл.121, ал.1 ДОПК, са наложени следните обезпечителни мерки: запор върху налични и постъпващи суми по

банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма] BIC FINVBGSF за сумата от 38 814,00 лв. Със същото постановление е наложен запор и върху следните МПС: лек автомобил марка С., модел „СИТРОЕН Ц 4 П.“, рег. [рег.номер на МПС] , рама №VF7UA9HR8BJ769062, двигател №10JBER3084195, година на производство 2011 г., мощност 82 kw, с балансова стойност 0,00 лв.; лек автомобил марка О., модел „ОПЕЛ 3.“, рег. [рег.номер на МПС] , рама №V0L0AHM759G001753, двигател №Z18XER20MN8474, година на производство 2008 г., мощност 103 kw, с балансова стойност 0,00 лв.; лек автомобил марка О., модел „ОПЕЛ 3.“, рег. [рег.номер на МПС] , рама №V0L0TGF7552008034, двигател №Z16XE20DS8848, година на производство 2004 г., мощност 74 kw, с балансова стойност 0,00 лв.

В постановлението са изложени констатации, направени в хода на ревизията, а именно че в дневниците си за покупки [фирма] е отразило фактури, издадени от дружества, които не се намирили на декларираните адреси. Посочено е, не са налични данни за реално извършени доставки на стоки или услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС от всяко едно дружество. В информационните системи на НАП също липсвали доказателства, че посочените дружества са имали техническа и кадрова възможност да извършат фактурираните доставки, както и че са разполагали с налични стоки, които да фактурират. Липсвали данни, че посочените дружества извършвали реална икономическа дейност. Според публичният изпълнител неправомерно е упражнено право на приспадане на данъчен кредит и са отчетени разходи по посочените фактури, които не са признати за данъчни цели, поради което при ревизията ще бъдат установени задължения за ДДС. Прието е, че очакваните задължения надвишавали стойността на активите на дружеството, предвид и електронната справка в имотния регистър към Агенция по вписванията, видно от която дружеството не притежавало недвижими имоти. Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. №С190022-023-0003776/19.12.2019 г. е връчено на представляващия дружеството на 08.01.2020 г. /л.47/.

Запорно съобщение изх. № С190022-003-0117507/19.12.2019 г. до ПИБ е постъпило на 23.12.2019 г. /л.52/. С писмо /л.53/ Първа инвестиционна банка уведомява НАП, че сметката в ПИБ на [фирма] е блокирана с посочения размер, както и че по нея има авоар, който не удовлетворява задължението. Няма наложен предходен запор. Длъжникът няма сключени договори за доверително управление и предоставени банкови касети.

На 27.12.2019 г. в СДВР е постъпило запорно съобщение с изх. №С190022-122-0023201/19.12.2019 г., издадено на основание чл. 201, ал. 3 от ДОПК.

Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. №0190022-023-0003776/19.12.2019 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. е обжалвано от [фирма] по административен ред, на основание и в срока по чл.197, ал.1 от ДОПК, пред компетентния за това горестоящ административен орган– Директорът на ТД на НАП– [населено място]. Жалбата на дружеството е оставена без уважение, като неоснователна с Решение №ПО-1/21.01.2020 г. на Директор на ТД на НАП- С., което е предмет на настоящия административноправен спор, съгласно разпоредбата на чл.197, ал.2 от ДОПК.

По делото са приети като писмени доказателства, приложената административна

преписка.

Приложени и са и три писма от ОПП-СДВР от 31.12.2019 г. /л.142,143,144/, видно от които на 31.12.2019 г. е наложен заповор на трите автомобили, на основание ПНПОМ с изх. №0190022-023-0003776/19.12.2019 г.

Видно от Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221019006304-092-001/23.03.2020 г. /лл.80-139/, установения размер на задълженията са в общ размер на 108808.91лв., дължима сума- 42101.68лв.

Настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, в законоустановения срок, и от надлежно легитимирана страна.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Страните не спорят и събраните по делото доказателства обосновават извода, че обжалваното решение и потвърденото с него постановление са издадени от компетентни органи. Властническите волеизявления са облечени в изискуемата от закона форма. Не се констатира нарушения на процесуалните правила при осъществяване на действията от страна на органите по приходите. В конкретния казус, съвкупната преценка на приобщените по делото доказателства, налага да се приеме, че фактическите констатации, на органите по приходите кореспондират с наличните доказателства по делото, а направените въз основа на тях правни изводи, са съответни на материалния закон, като в пълнота е спазена и целта, която преследва закона с издаването на актове от категорията на процесния. Ето защо доводите на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

Съгласно чл. 121, ал.1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Съгласно чл.197, ал.3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложения съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК с ПНПОМ заповор на банкови сметки. Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК в случая не е приложимо. Спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя. За налагането им изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1-8 ДОПК не се изисква и затова липсата му не обуславя отмяната им. Общото правило по чл. 195, ал. 1 ДОПК, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания важи за окончателните обезпечителни мерки, които се налагат въз основа на влязъл в сила или подлежащ на предварително изпълнение акт за установяване на публично вземане, който представлява изпълнително основание по

чл. 165 ДОПК. Това общо правило се дерогира от специалния чл. 121, ал. 1, пр. 1 ДОПК, който изрично позволява предварителни обезпечителни мерки да се налагат в хода на ревизията за подлежащите на установяване задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски преди ревизионен акт за тях да е издаден като изпълнителен титул. Третото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 3 ДОПК не може да се приложи, тъй като предварителните обезпечителни мерки са наложени при спазване на изискванията по чл. 121, ал. 1 ДОПК.

При тази правна рамка, разрешаването на административноправния спор по същество, налага да се посочи, че предприемането на мерки за обезпечение по реда на чл.121, ал.1 ДОПК от страна на компетентния за това публичен изпълнител налага да бъде установено проявлението на някое от обстоятелствата, визирани в нормата на чл. 121, ал. 1 и 3 ДОПК, при спазване на общите правила за налагане на обезпечителните мерки. Така в разпоредбата чл. 121, ал.1 от ДОПК е определено това да стане въз основа на мотивирано искане, което обвързва компетентния по чл.121, ал. 1 от ДОПК орган да го разгледа и да се произнесе по него именно при очертаните рамки, както по отношение на субекта, така и относно размера на очакваните публични задължения, като прецени, с оглед на посочените в искането данни, дали е на лице необходимост от налагане на предварително обезпечение, тоест дали е обезпечителна нужда по смисъла на закона. Обхватът на мотивираното искане, очертава и параметрите на произнасянето на публичния изпълнител с налагане на съответната мярка по чл.121, ал.1 от ДОПК. В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки публичният изпълнител изцяло е обвързан от предполагаемия размер на задълженията, посочен от ръководителя на ревизията. Публичният изпълнител, въз основа на мотивите, изложени в искането от ревизиращите извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и при съобразяване на условията по чл. 121, ал. 3 от ДОПК същият има правомощието да наложи или не обезпечителните мерки. В процесния случай това изискване е спазено в нужната степен.

На следващо място, актът за налагане на обезпечението не е немотивиран. Достатъчно на този предварителен етап, когато се предприема обезпечаване по реда на чл.121, ал.1 ДОПК е наличието на данни и обстоятелства, сочещи на вероятен, а не доказан извод, че ще бъдат установени такива задължения в съответния предполагаем размер, като едва с РА ще бъде определено вземането на държавата за данъци. В тази насока, и с оглед оплакването на жалбоподателя за липса на мотиви, обусловили преценката на публичния изпълнител относно наличието на предпоставките по чл.121, ал.1 от ДОПК за налагане на обезпечителните мерки, следва да се посочи, че както вече бе казано, предприемането на мерки за предварително обезпечение е обусловено от отправено до публичния изпълнител мотивирано искане на органа, извършващ ревизията, в което се сочат конкретните обстоятелства, въз основа на които е възможно да се обоснове извод, че без предприемането на конкретни мерки за обезпечение, ще бъде невъзможно или ще се затрудни значително събирането на публичните задължения на длъжника. В случая са изтъкнати обстоятелства, че ревизираното лице не разполага с имущество и активи, които евентуално биха послужили за погасяване на публични вземания, поради това, че размера на същите е по-малък от размера на предполагаемите задължения, които се очаква да бъдат установени при ревизията на дружеството. В подкрепа на това е и посоченото в писмо на банката, че в блокираната сметка на [фирма] има авоар, но той не

удовлетворява посочения размер на задължението, като следва да се отбележи, че конкретните наличности по банковите сметки съставляват банкова тайна по смисъла на чл.62 ЗКИ. Следва да се има предвид във връзка с довода на жалбоподателя, че не са налице данни да е запорирана сума в двоен размер. Относно запорираните автомобили, следва да се отбележи, че те са с посочена балансова стойност 0.0 лева.

Предвид това в случая посочените обстоятелства позволяват да се формира обоснован извод, че без предприемането на конкретните мерки за обезпечение, ще се затрудни значително събирането на задълженията, които се очаква да бъдат установени при ревизията на юридическото лице, точно както е приел и публичния изпълнител. При това положение е спазен принципа за съразмерност, пряко произтичащ от разпоредбата на чл.6 АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК. Оплакванията на жалбоподателя в обратния смисъл са неоснователни и не се споделят от съда. Дори и да се приеме, че обстоятелствата, съставляващи фактически основания по смисъла на чл.196, ал.1, т.3 от ДОПК за налагане на обезпечителните мерки, не са посочени в необходимата пълнота в акта на публичния изпълнител, то следва да се има предвид, че същите са посочени в друг документ от административната преписка, а именно в обсъжданото искане на органа по приходите, съставляващо и мотиви за налагане на обезпечителните мерки по смисъла, вложен в разпоредбата на чл.121, ал.1 от ДОПК. При това положение, липсата на пълно изложение на фактическите основания, поради които се предприемат конкретните мерки за обезпечение в постановлението по чл.121, ал.1 от ДОПК, не съставлява съществен порок, опорочаващ акта до степен на неговата незаконосъобразност. В този смисъл е Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975г. ОСГК на ВС, съгласно което мотивите могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, и в друг документ съдържащ се по преписката, както и трайната и безпротиворечива съдебна практика на Върховния административен съд по тези въпроси.

Безспорно е наличието налице висящо ревизионно производство срещу жалбоподателя към датата на издаване на постановлението, предвид ангажираните по делото доказателства. Следва да се отбележи, че в хода на съдебното производство е приложен ревизионен доклад, и са налице данни, макар и да не са ангажирани в тази насока писмени доказателства, че е издаден и РА на дружеството. Т.е. при наличие на издаден РА, в срока по чл. 121, ал.6 ДОПК може да се продължи действието на наложените по реда на чл.121, ал.1 ДОПК обезпечителни мерки.

На следващо място, съгласно ал.3 на чл.121 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Т.е. наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Преценката, върху кои конкретни активи на дружеството ще се наложи обезпечение се прави по целесъобразност от публичния изпълнител, който е оправомощен да избере тези от тях, които са достатъчни по стойност и са най-ликвидни, с оглед обезпечаване в максимална степен на публичния

интерес. А., в полза на обществения интерес се допуска дори обезпечение, с което сериозно се възпрепятства дейността на лицето, стига то да не води до нейното спиране. За спиране на дейността по делото не са представени доказателства, а само се излагат такива твърдения, които са голословни.

По отношение на доводите на жалбоподателя, свързани с начина, по който публичния изпълнител е определил размера на публичните вземания, следва да се посочи, че същите са свързани с факти и обстоятелства които имат отношение към издаването на ДРА и евентуалното му оспорване, което би било предмет на отделно производство. Т.е. въпросните мерки имат привременен характер/така чл.121, ал.4 и 5 от ДОПК/.

Данъчнозадълженото лице /ДЗР/ не се ползва от възможността по чл.197, ал.3 ДОПК да представи достатъчно и ликвидно обезпечение, с което да се замени запорът от съда в настоящото производство.

Предвид изложеното, постановлението и потвърждаващото го решение са мотивирани и законосъобразни, поради което жалбата следва да се отхвърли.

При този изход на делото на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, III АО, 73 с-в

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК-[ЕИК], срещу Решение № ПО-1/21.01.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-06-389/14.01.2020 г. на [фирма] срещу Постановление с изх. №С190022-023-0003776/19.12.2019 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено от М. Б. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП- С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК-[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението на основание чл.197, ал.4 ДОПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: